

РЕШЕНИЕ

№ 37165

гр. София, 26.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 08.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8270** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба, подадена от А. Т. Т. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2630711 от 11.06.2026 г., издадена от Г. К. К. – командир отделение към СДВР - РУ 09, СДВР.

Релевират се доводи, че обжалваната заповед е издадена при неспазване на установената форма, в нарушение на материалните и процесуалните правни норми, както и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2-5 АПК. По подробни съображения изложени в жалбата се претендира отмяна на оспорената ЗППАМ.

В съдебно заседание, оспорващият, чрез адв. Н., поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът – Г. К. К. – командир отделение към СДВР - РУ 09, СДВР не се явява и не се представлява. По делото е постъпила молба от 03.09.2026 г. с приложени доказателства и писмени бележки, в които са изложени доводи за неоснователност на жалбата, както и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед от 11.06.2026 г. на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване

на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС № [ЕИК].

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното: на 11.06.2026 г., около 15:55 часа, в [населено място], кв. Ф., жалбоподателят управлява мотоциклет Я. Ф. 600, без регистрационни табели и не е регистрирано на територията на Р България по надлежния ред. За извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.“

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 5331218/11.06.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12686 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Обжалваният административен акт е издаден в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В текста на акта фигурира позоваване на фактическо обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. С оглед на това същият е мотивиран, като мотиви са изложени и в съставения акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA 5331218/11.06.2026 г. Не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосновават извод за незаконосъобразност на административния акт. Съдът не намира и никакви разминавания в съставения АУАН и в изложените в ЗППАМ мотиви. С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Процесната ЗППАМ е издадена и в съответствие с материалния закон.

Очертаните в ЗППАМ обективни и субективни признаци са тези на административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДП, на което съответства разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДП, установяваща санкция на посоченото неправомерно поведение.

В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът А. Т. управлява МПС, което е без регистрационни табели и не е регистрирано на територията РБ.

С издадения срещу жалбоподателя АУАН е констатирано извършено нарушение по чл. чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, която норма разпорежда, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Тази норма сама по себе си не предвижда конкретно правило за поведение и съответно налагане на санкция, а определя единствено изискванията на които трябва да отговарят съответните ППС за движение по републиканската пътна мрежа.

Според нормата на чл. 140, ал. 2 от ЗДвП условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства /Наредбата/.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от Наредбата временните регистрационни табели се предоставят и използват при условията и реда на наредбата, като за да бъде МПС допуснато до движение, табелите следва да бъдат реално поставени върху превозното средство. Изискването за поставяне на регистрационните табели произтича, както от общия законов режим на регистрацията по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, така и от правилата на наредбата, уреждащи, че временните табели се използват по предназначение само при движение на МПС в пътна обстановка.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ.

От страна на оспорващия не са ангажирани доказателства, че процесното ППС е било с регистрационни табели към датата на извършване на нарушението – 11.06.2026 г. Твърдението на

процесуалния представител на жалбоподателя, че в случая е отпаднало основаниято за налагане на ПАМ доколкото е бил решен въпроса за отговорността му е неоснователно. Следва да се посочи също така, че заповедта за прилагане на ПАМ има самостоятелни правни последици, различни от акта, с който се установява нарушението, и от санкционния акт, с който се налага административно наказание. В случая са ангажирани само доказателства, че е платена глоба в размер на 122,71 евро по НП № 26-4332-006603 от 30.06.2026 г., което е издадено въз основа на АУАН Серия GA № 5331218/11.06.2026 г., но липсват доказателства цитираното НП да е отменено, поради което не е отпаднало и основаниято за налагане на ПАМ.

Наложената ПАМ съответства на целите на закона - осигуряване безопасността на движението и преустановяване на административното нарушение. В случая административният орган действа при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това. Поради изложеното, оспорваната ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, във вр. с чл. 171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

За разлика от реализирането на административнонаказателната отговорност за извършено административно нарушение, приложената ЗППАМ има преустановителен и превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява наказание.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Съобразно изхода на спора и своевременно направеното искане от ответника, А. Т. следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 37, ал. 1 Закон за правната помощ и чл. 24 Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя на 102,26 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Т. Т. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2630711 от 11.06.2026 г., издадена от Г. К. К. – командир отделение към СДВР - РУ 09, СДВР.

ОСЪЖДА А. Т. Т., ЕГН – [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 евро /сто и две евро и двадесет и шест евроцента/ – разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: